

Pròleg*

Entre allò que sigui el que fan aquells que escriuen en format *línia curta* i allò que sigui la poesia, no hi ha pas una línia fina, ni segurament cap debat plausible, ni tampoc alguna fútil teorització per acabar no dient res, sinó que hi ha tot un món.

Un món que, com a element de diferenciació (i, si voleu, de mesura) entre unes formes i unes altres, es torna palpable en no pocs dels versos d'aquest llibre de Conxita Jiménez, *El gest d'Yrit*, treballat, madur, consistent, que confirma una veu poètica emergent que ja s'intuïa en reculls anteriors de l'autora.

Podria semblar que aquest “gest d'Yrit” (*Et gires i mires enllà / on bategava el teu nom*) obeeix a la construcció d'un discurs interior (*Enrere tot / i en el teu front el pes / dels signes que recollires / com si fossin els teus fills*), qui sap si per ordenar les coses i ordenar-se un mateix, i certament en té les aparences, però aquest gest, girar-se a mirar cap enrere, ens obre una visió àmplia i dóna joc a una interpretació diversa: per damunt de l'amenaça d'esdevindre estàtua de sal si ho fem, hi ha la valentia de girar-se, decididament, malgrat l'amenaça. I vet aquí el primer cop d'efecte d'uns poemes teixits, trenats, bastits amb mestratge

* Nota dels editors: L'autor del pròleg ha demanat als editors no aplicar-hi la normativa de supressió de diacrítics contemplada a la nova *Gramàtica i Ortografia de la Llengua Catalana*, IEC, novembre 2016.

ahora que amb una fluïdesa que no traeix la veu que els ha anat creant i, per tant, no amaga, sinó que ensenya aquella part de l'ànima que els ha donat com a fruit. I si l'ensenya, és possible que ens hi vegem en algun moment.

La valentia d'encarar-se amb el que ha passat (*La nit espessa et supura als llavis*) perquè deixi de ser un llast, esbrinar on s'està i a partir d'aquesta consciència aclaridora i guaridora donar-se permís per tornar a mirar cap endavant. La valentia de girar-se (*Et tems quan mires endins / i veus la xarxa del vertigen, / el salt que et du a l'instant on et retrobes / amb la teua pròpia absència / i en ella t'aboques*), i no la covardia de fer-ho per acabar en estàtua de sal i defugir el clam dels batecs que ens sostenen contra tot i contra res i que ens revelen el convenciment que demà *veuràs florir els ametllers*.

Allò que sigui la poesia (i potser la poesia sigui, al final, parlar amb la vida, més que parlar de la vida), amara molts dels versos d'aquesta obra punyent, capaç de sotragar i esquerdar, generosa en compartir aquella claredat amb què a vegades ens etziba la fosca. I no només això: deixeu-me dir que hi trobo allò que per a mi és la poesia i fer de poeta: una arma poderosa i transformadora per proclamar la força i la màgia de la vida en una batalla on no hi cap ser vençuts.

Així en dóna compte, la Conxita Jiménez, per exemple, en un dels poemes bisturí que componen el llibre:

La lletra. La teua última flaire
subtil, silenciosa,
mentre algú s'endinsa en els paisatges
oberts de la tinta
i li recorres les venes en un íntim
encontre tremolós
sorpès per la bretxa que us uneix.
Estrany, profund itinerari
on secretament pervius.

Aixecar aquest ritual sense formalismes sobrats (*Esguardes una mar que mai s'acaba*) i amb la fermesa de qui es despulla per recobrar la pròpia essència (*l'eternitat que portes dins*) és el que fan els versos de Conxita Jiménez que tenim a les mans, no tan sols per llegir-los i fruit-los sinó per invocar, si ho volem, el nostre propi “gest d'Yrit”: no per caure, amargament resignats, en la maledicció de convertir-se en estàtua de sal, sinó per desafiar l'amenaça. Perquè girar-se és la salvació del que som i de com som.

JOAN CALLAU

L'Ametlla de Mar, setembre 2018

Nostàlgia. L'últim plany
et mossega les espatlles
i la pell se t'estremeix
mentre camines sobre els cadàvers.
Però la veu encara els ressona.

Et gires i mires enllà
on bategava el teu nom.
Enllà on et dissols
i enyores l'últim frec de la coltellada
que es perdé sense cruixir.
Enrere tot
i en el teu front el pes
dels signes que collires
com si fossin els teus fills.
I la sal et devorà els ossos.

Taula

- 5 Pròleg
- 9 Nostàlgia. L'últim plany...
- 11 Et gires i mires enllà...
- 13 L'ombra de tu, aquella que es remunta...
- 15 Com un peix, la llum...
- 17 La nit espessa et supura als llavis...
- 19 El cruixit de la fusta. La gota...
- 21 El sol no t'arriba a les mans...
- 23 Tornaries a la llum, la teua mare...
- 25 Seus i observes la porta...
- 27 El paisatge del quadre...
- 29 El teu bagatge en una caixa buida...
- 31 No cap res més sota la taula...
- 33 L'aigua atrapada en les parpelles...
- 35 Les corbes de la columna...
- 37 La lletra. La teua última flaire...
- 39 Tot sembla perdre's i tu camines...
- 41 Mínims, en la fosca...
- 43 Seus al vell racó on res t'espera...
- 45 Les rajoles amb engrunes...
- 47 El pes porós de la memòria...
- 49 Tens clavades les puntes dels xiprers...
- 51 La taula parada...
- 53 A casa teua oblidares el desig...

- 55 El riu més fràgil se t'escola entre els canells...
- 57 Allò que buscaves...
- 59 El soroll que t'arranca de la pedra...
- 61 En la bossa tancada...
- 63 T'esprem el capçal...
- 65 L'espera. Un esglaó...
- 67 Et creus immòbil i et traspua el desert...
- 69 Penges un llençol i el travessa la pluja...
- 71 En la grisor dels pètals...
- 73 L'arc apunta al cel i el limita...
- 75 Absència...
- 77 Sota la carn el besllum del teu dubte...
- 79 Les notes càlides del piano...
- 81 En la barraca...
- 83 La petjada de l'argila...
- 85 Enrere, el perfil esborronat...
- 87 Et mires a la claveguera...
- 89 A poc a poc el llit del riu s'aprima...
- 91 Amplitud...
- 93 Comptaves amb la fragilitat de la llum...
- 95 Esguardes mentre esperes...
- 97 Demà veuràs florir els ametllers...
- 99 Trèmuls, els teus racons...
- 101 L'enyor s'ofega...
- 103 Hivern. Rere de tu un paisatge desolat...
- 105 Esguardes una mar que mai s'acaba...
- 107 Quietud. Blanca parpella...

Aquesta obra ha estat guardonada amb el IX Premi Nit de Poesia al carrer, 2018, convocat pel Col·lectiu CalaCultura i editat amb el suport de l'Ajuntament de l'Ametlla de Mar. Els membres del jurat han estat: Pilar Casanova, Montse Oller, Carme Cruelles, Albert Guiu, Rafael Haro i Joan Callau (coordinador del premi).

© Conxita Jiménez Abril, 2018
© del pròleg: Joan Callau Fortuna, 2018
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2019
carrer Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat
Primera edició: gener de 2019
ISBN: 978-84-1303-041-8
DL: L 7-2019
Impressió: Arts Gràfiques Bobalà, S L

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.